

ಅದೆಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಬೆಳಕಿಲ್ಲದೇ ಕೂರುವುದು. ಒಳಗೇ ಕತ್ತಲೆಯಿದ್ದಾಗ ಹೊರಗೆ ಬೆಳಕು ಬೇಕೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹಗಲುಗಳು ಬೇಗ ಮುಗಿದರೆ ಸಾಕೆನಿಸಿದೆ. ಹೀಗೆ ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ಕತ್ತಲೆಯನ್ನೇ ಅಪ್ಪಿ ಕುಳಿತರೆ ತನ್ನ ಗತಿಯೇನಾದೀತು?

ಪಲ್ಲವಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಗೆ ದಿಗಿಲು ಆವರಿಸಿ, 'ತಾನು ಸಾಯಬಹುದೇ?' ಎನಿಸಿದರೂ, 'ಛೇ ಛೇ ಕತ್ತಲಿಗೆ ಕತ್ತು ಹಿಸುಕುವ ಶಕ್ತಿ ಇರಲಾರದು. ಆದರೆ... ಹೀಗೇ ಉಳಿದರೆ ತಾನು ಸಾಯುವುದು ಖಂಡಿತ. ಯಾರಿಗೂ ಅನುಮಾನ ಬಾರದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾವಿನ ಕಾರಣವೇ ಗೊತ್ತಾಗದ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ' ಎನ್ನಿಸಿ ಬೆಚ್ಚಿದಳು.

ಇಲ್ಲ, ನಾನು ಬದುಕಬೇಕು.

ಎಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಕನಸುಗಳ ಹೆಣೆದಿದ್ದೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಈ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ತೂರಿ ಬಿಡಲೇ...

ನೋ... ಬೆಳಕನ್ನು ಒತ್ತಾಯವಾಗಿ ಕರೆಯುತ್ತೇನೆ. ತನ್ನೊಳಗಿನ ಕತ್ತಲೆಯನ್ನು ತಾನೇ ತೊಳೆದು ಹೊರಹಾಕುತ್ತೇನೆ.

ಒಂದು ದೀರ್ಘ ಉಸಿರು ಹೊರ ಹಾಕಿದವಳು ಕೋಣೆಯ ಲೈಟು ಹಚ್ಚಿ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಕನ್ನಡಿ ನೋಡಿಕೊಂಡಳು. ಮೊದಲೇ ಗುಂಗುರು ಕೂದಲು. ಮೂರುದಿನದಿಂದ ಮಲಗಿದ್ದಕ್ಕೆ ಹಕ್ಕಿಗೂಡಿನಂತೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. ಕಣ್ಣಿನ ಸುತ್ತ ಕಪ್ಪುವರ್ತುಲ ಗೊತ್ತೇ ಆಗದಂತೆ ಬಂದು ಸೇರಿದೆ.

ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಅಡ್ಡಾದಿಡ್ಡಿಯಾಗಿರುವ

ಐದಾರು ಪುಸ್ತಕಗಳು. ತೆರೆದ ಡೈರಿಯ ಮಧ್ಯದ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಬರೆದ ನಾಲ್ಕು ಸಾಲು. ಕ್ಯಾಪ್ಸು ಕಳೆದ ಪೆನ್ನು, ತಲೆಕೆಳಗಾದ ಪೆನ್ನು ಸ್ಟ್ಯಾಂಡ್, ವಾರದ ಹಿಂದೆ ಬಿಚ್ಚಿದ ಜೇನ್ನು, ಮುದುರಿದ್ದ ಹಾಸು-ಹೊದಿಕೆ.

ಕೋಣೆಯಲ್ಲೊಂದು ಸೂತಕದ ವಾತಾವರಣ. ಮತ್ತೆ ತಿರುಗಿ ಕನ್ನಡಿ ನೋಡಬೇಕೆನಿಸಿತು ಪಲ್ಲವಿಗೆ. ತನ್ನ ಕಣ್ಣು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆತ್ತು ಅರ್ಜೆಂಟಾಗಿ.

ಕಾಣಬಹುದೇ ಅವನು? ಆಯುಸ್ಸಿನ ಇಂತಿಷ್ಟು ಸಮಯವನ್ನು ಸಮೃದ್ಧಗೊಳಿಸಿದವನ ಬಿಂಬ?

ಇಲ್ಲ... ಬೆಳಕು ಬತ್ತಿ ಆಳ ಬಾವಿಯ ತುಸುವೇ ನೀರು ನೋಡಿದಂತಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಇದೆಲ್ಲದರಿಂದ ಸರಿ ಹೋಗಬಹುದೇ? ಹೊರಬರಬಹುದೇ? ಎಂದು?

ಹೆರಳ ಗಂಟು ಬಿಚ್ಚಿ ಬಾಚಲು ಬೇಸರವೆನಿಸಿ ಬೆರಳಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ತೆಗೆದು ಮತ್ತೆ ಗಂಟು ಕಟ್ಟಲು ಕೈ ಎತ್ತಿದವಳಿಗೆ ಕೊರಳ ಕಿವಿಯಡಿಯ ಪುಟ್ಟ ಕಪ್ಪು ಮಚ್ಚೆ ಕಂಡಿತು. ಕೈ ಸೋತು ಕೆಳಗಿಳಿದು ಮತ್ತೆ ಗದ್ದದಿತಳಾದಳು ಪಲ್ಲವಿ.

'ಇದು ನನ್ನ ಕುತ್ತಿಗೆ, ಇದು ನನ್ನ ಹಕ್ಕಿನ ಮಚ್ಚೆ'.

ಪ್ರತಿ ಭೇಟಿಯಲ್ಲೂ ಆ ಕಪ್ಪು ಮಚ್ಚೆಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿ ಅವನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತು.

'ಇವು ನನ್ನ ಕಣ್ಣು... ಇದು ನನ್ನ ಬಾಯಿ... ಈ ಮೊಂಡು ಮೂಗು ನನ್ನದು...'

ಹಾಗೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದವನು ಬೊಗಸೆಯಲಿ ಸೆಳೆದು